

ЗРІЛІСТЬ

Перо моє все пише й пише,
Але не ради гонорарів,
У гаманці моєму лише,
Ці своєрідні мемуари.

Що думав і про що я мріяв,
Який був настрій та до чого,
Куди спрямовував надії,
Чекав важкого чи легкого?

Так день за днем рядки складались,
Життя прокручував в уяві,
Аж до дрібниць усе згадалось,
Ставала пам'ять не дірява.

Корив себе за малодушність,
Пишався інколи собою,
Радів, як мав у спорі слухність,
Проймався правдою святою.

Здавав я іспити на зрілість
Щоразу, з кожною строфою,
З'являлась впевненість, умілість,
Ставав чеснішим сам з собою.

З людини вийде Особистість,

Коли в ній якості дозріють:
Освіта, Совість, Мудрість, Чесність,
А ті Поступки стануть сіять.

Досягши навіть повноліття,
В собі не створиш Особистість,
Бо мало буде і століття,
Якщо не прийде справжня Зрілість.

Вона у кожного зростає
По-своєму, як Божа милість,
Вірші сакральну силу мають,
І, мабуть, це мій шлях у Зрілість.

Дата написання вірша: 2021-01-13